

Είσαι ηθοποιός; Πες μας μια γκάφα σου

gr monopoli.gr/stories/art-and-culture/item/167808-Eisai-hthopoulos-Pes-mas-mia-gkafa-soy

cityguide

Monopoli.gr

Τετάρτη, 26 Σεπτεμβρίου 2018

ART & CULTURE

Στέλλα Χαραμή

Σεπτέμβριος 23, 2018

Οι εννέα πρωταγωνιστές της φάρσας «Το σώσε» που κάνει πρεμιέρα στην Κεντρική Σκηνή της Στέγης του Ιδρύματος Ωνάση μοιράζονται πραγματικές γκάφες που έχουν κάνει στο θέατρο.

Λόγια που ξεχάστηκαν σε κλάσματα δευτετολέπτου. Μεγαλοπρεπείς τούμπες επί σκηνής. Ένα πατζάκι από κοστούμι που ποτέ δεν φορέθηκε όπως έπρεπε. Καρέκλες-σκηνικά που γλίστρησαν από τη θέση τους. Ηθοποιοί που εμφανίζονται σε λάθος timing. Ηθοποιοί που λένε λάθος λόγια. Ηθοποιοί που πέφτουν από τη σκηνή – με πάταγο και πόνο. Ο Βρετανός Μάικλ Φρέιν έγραψε το «Σώσε» για κάθε πιθανό ατύχημα, κάθε απίθανη γκάφα που συμβαίνει πίσω, πάνω, κάτω κι έξω από τη σκηνή.

Αλλά οι πρωταγωνιστές του στο ανέβασμα της Στέγης του Ιδρύματος Ωνάση - **Κωνσταντίνος Αβαρικιώτης, Μιχάλης Κίμωνας, Γιάννης Κλίνης, Σοφία Κόκκαλη, Έμιλυ Κολιανδρή, Έκτορας Λυγίζος, Άννα Μάσχα, Άρης Μπαλής, Αρετή Σεϊνταρίδου** - έχουν προλάβει να τα ζήσουν σε real time πολύ πριν παίξουν στην παράσταση. Και τα αφηγούνται. Και είναι ξεκαρδιστικά.

Κωνσταντίνος Αβαρικιώτης

Σε μια παράσταση που έπαιζα, καθόταν στην πρώτη σειρά ένας νεαρός με γυαλιά ηλίου. Εγώ θεώρησα ότι το κάνει από στυλ και όταν πέρασα από δίπλα του, του πήρα τα γυαλιά. Αργότερα, στη διάρκεια της παράστασης, όταν βρέθηκα πάλι κοντά του, στάθηκα μπροστά του και μου ψιθύρισε «Μου δίνετε, σας παρακαλώ, τα γυαλιά μου, γιατί έχω φωτοφοβία;» Εκείνη τη στιγμή αισθάνθηκα ο χειρότερος άνθρωπος του κόσμου.

Μιχάλης Κίμωνας

Γενικά με πιάνει εύκολα νευρικό γέλιο. Και γελάω και δυνατά. Και δεν μπορώ να συγκρατηθώ. Οπότε έπαιζα σε μια παράσταση κλασικού ρεπερτορίου - δράμα - και ο ρόλος μου ήταν να αναγγέλω στο μικρόφωνο τον τίτλο της κάθε σκηνής εν είδη κεφαλαίου. Η οδηγία ήταν να το κάνω όσο πιο ουδέτερα γίνεται. Κάπου στη μέση του έργου η πρωταγωνίστρια έβγαινε στη σκηνή μαζί με όλο το θίασο για ένα είδος πομπής/διαπόμπευσης... Στην προηγούμενη ακριβώς σκηνή είχε γίνει ένα λάθος και με είχαν πιάσει νευρικά γέλια. Οπότε ο θίασος περίμενε πίσω από τα παρασκήνια να ακούσει τον τίτλο του κεφαλαίου. Εν το μεταξύ, εγώ μπροστά στη σκηνή να προσπαθώ να πω τον τίτλο στο μικρόφωνο όσο πιο σοβαρός γίνεται, αλλά να μην μπορώ λόγω του γέλιου.

Γιάννης Κλίνης

Μια γκάφα-ατύχημα που μου έχει συμβεί, ήταν σε μια παράσταση στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος όπου φορούσαμε μικρόφωνα-ψείρες και κάποια στιγμή με έπιασε φοβερό κατούρημα επί σκηνής και έψαχνα να βρω τρόπο και χρόνο να φύγω γρήγορα, να πάω στο wc και να επιστρέψω, επίσης, γρήγορα. Αφού λοιπόν κάνω νοήματα σε δύο συναδέλφους ότι φεύγω επειγόντως για τουαλέτα, ξεχνάω να κλείσω την ψείρα μου και πηγαίνω κανονικότατα στην τουαλέτα με το μικρόφωνο ανοιχτό... Γυρνώντας στη σκηνή και καταφέρνοντας να μπω σε πολύ σωστή στιγμή, ικανοποιημένος απόλυτα από την ευελιξία μου, συνειδητοποιώ ότι όλοι σχεδόν οι ηθοποιοί έχουν γυρίσει πλάτη προς το κοινό και γελούν κοιτώντας με και εγώ να μην καταλαβαίνω το γιατί... Μετά φυσικά μου είπαν ότι ακούστηκε ένα δυνατό-ψιθυριστό «Αχχ, παναγία μου», κάτι εκπνοές ανακούφισης και κατόπιν ένα ωραιότατο καζάνακι!

Σοφία Κόκκαλη

Στην παράσταση έπαιζα την Ηλέκτρα και είχα να αφηγηθώ την ιστορία της. Κάποια στιγμή ανεβαίνω σε έναν λόφο, μόνη, και εκεί που η αφήγηση κορυφώνεται στην πιο δραματική της στιγμή, εγώ δεν μπορώ να ανοίξω το στόμα μου! Στην αρχή νόμιζα ότι έπαθα εγκεφαλικό, ανοιγόκλεινα το στόμα μου και έψαχνα να βρω να πω μια λέξη που να έχει σχέση με το κείμενο, με το έργο, με ο,τιδήποτε! Η σιωπή ήταν τρομακτική, όλα σταμάτησαν, ηθοποιοί και θεατές, ήταν ακίνητοι και παγωμένοι- αφού περίμεναν να μιλήσω. Και τότε συνειδητοποιώ ότι έχω πάθει αυτό που λένε «σεντόνι». «Α, ώστε αυτό είναι το σεντόνι» άρχισα να σκέφτομαι. «Ουάου, τώρα όλοι θα νομίζουν ότι κάνω καμιά παύση έτσι δραματική, αλλά εγώ δεν έχω ιδέαααα τι γίνεται παρακάτω!». Κοίταζα μια συνάδελφο και φίλη μες στα μάτια και τις έστελνα σήματα απελπισίας αλλά αυτή τίποτα, με κοίταζε ήρεμη και μεενδιαφέρον!«Θα μείνουμε για πάντα εδώ, κατέστρεψα την παράσταση!». Και έμεινα εκεί και κοίταζα τους θεατές, παραδόθηκα στην αιώνια παύση και είχα αρχίσει να αποδέχομαι οτι η παράσταση τελειώνει εδώ. Φυσικά κάποια στιγμή ένας συνάδελφος είπε μια φράση μου, έτσι όπως τη θυμόταν και μας έσωσε! Το έργο συνεχίστηκε κανονικά. Μετά τους διηγήθηκα το σοκ που είχα πάθει και μου είπαν ότι νόμιζαν ότι έκανα την παύση επίτηδες, οτι φαινόμουν σίγουρη και ήρεμη...

Έμιλυ Κολιανδρή

Προσπαθώντας να μου 'ρθει στο μυαλό η πιο αστεία ιστορία που έχω ζήσει, συνειδητοποιώ ότι έχω ζήσει πολλές στιγμές αμήχανες, ξεκαρδιστικές, επικίνδυνες καμία φορά, όπου θυμάμαι τον εαυτό μου να αυτοσχεδιάζει επί τρία, τέσσερα λεπτά προκειμένου να καλύψω το κενό που δημιουργήθηκε επειδή κάποιος συνάδελφός μου ξεχάστηκε και δεν βγήκε στη σκηνή ή να παραδίνομαι άνευ όρων σε ένα νευρικό γέλιο που μπορεί να κρατούσε τόσο πολύ που είναι σίγουρο ότι το καταλάβαινε και ο τελευταίος θεατής. Παρόλ' αυτά αυτή η στιγμή που μου έρχεται στο μυαλό πιο έντονα, ίσως και λόγω της ιδιαίτερης συνθήκης είναι στο «Βυσσινόκηπο» του Νίκου Καραθάνου, όπου ήμουν στον όγδοο μήνα της εγκυμοσύνης μου και πια δεν είχα και τον απόλυτο έλεγχο του σώματός μου· θυμάμαι πως έπρεπε να μπω από μια πόρτα στη σκηνή, στην οποία σκηνή αμέσως πριν, η επίσης, εγκυμονούσα Γαλήνη Χατζηπασχάλη είχε σκορπίσει ψιλοκομμένα πράσα και μαρούλια. Μπαίνοντας, λοιπόν, εγώ και χοροπηδώντας, γλίστρησα πάνω στις πρασινάδες και έκανα μια πολύ εντυπωσιακή και οπτικά και ηχητικά, πτώση. Δεν έπαθα βεβαίως κάτι αλλά εκείνη την ώρα που περίμενα να μπει ο Μιχάλης Σαράντης με τον οποίον ήμουν ερωτευμένη στο έργο, ανοίγει διάπλατα η πόρτα και εμφανίζεται ο Χρήστος (Λούλης), ο οποίος δεν είχε πραγματικά κανέναν λόγο να βρίσκεται εκείνη την ώρα στη σκηνή, και φωνάζει: «Είσαι καλά;;;» Εγώ του γνέφω «ναι» και αυτός αποχώρησε σαν να μην είχε μπει ποτέ...

Εκτορας Λυγίζος

Όσο κι αν προσπάθησα να σκεφτώ κάποια μεγαλειώδη γκάφα δεν τα κατάφερα. Αλλά από την άλλη, εκείνο που ζήσαμε διασκευάζοντας τον «Υμπύ τύραννο» για λογαριασμό ενός εργαστηρίου του ΚΘΒΕ τι ήταν; Μια νεανική ομάδα 14 ατόμων συμμετείχε στην παράσταση με την προϋπόθεση να στηθεί μια παρτιτούρα από οργανωμένες γκάφες. Ωστόσο, εγώ είχα φροντίσει να συνεννοηθώ με τον κάθε ηθοποιό ξεχωριστά και κρυφά ώστε ανά τρία λεπτά να ξεσπά μια μάχη με τούρτες και αυγά χωρίς οι υπόλοιποι να είναι ενημερωμένοι για το τι τους περιμένει. Απ' έξω αυτό φαινόταν πολύ αστείο, από μέσα όμως κάποιοι το βίωσαν με τρόμο. Οπωσδήποτε ήταν ένα πείραμα με ένα βαθμό ελαφριάς επικινδυνότητας όπου απογειώσαμε την πλάκα και τη χαζομάρα. Και το οποίο βιντεοσκόπησα...

Άννα Μάσχα

Η τελευταία παράσταση ενός έργου την προηγούμενη χιλιετία. Ένας σκηνοθέτης αποφάσισε να κάνει μια πλάκα και ξεκούρδισε μια χορδή της κιθάρας ενός ηθοποιού. Μόλις το είδε ο φροντιστής, ξεκούρδισε την κιθάρα τελείως. Σιγά-σιγά και χωρίς να έχουμε συνεννοηθεί μεταξύ μας, όλοι βάλουμε το λιθαράκι μας... Ο ηθοποιός με την κιθάρα, όταν είδε ότι οι νότες ακούγονταν τελείως λάθος, πήρε ένα τύμπανο και στη μανία του να παίξει, έσπασε και το τύμπανο. Στη συνέχεια η σκηνοθέτης ανέβηκε στη σκηνή και έπαιξε έναν ρόλο που δεν υπήρχε. Και ανέβηκαν και άλλοι άνθρωποι που δεν έπαιζαν... Στο τέλος της παράστασης, ξαναβγήκαν σαν να αναστήθηκαν ρόλοι που είχαν πεθάνει κατά τη διάρκεια του έργου. Ο «ήρωας» της παράστασης ήταν ένας ηθοποιός που έμεινε ακλόνητος χωρίς να του ξεφύγει ούτε ένα γελάκι μέσα στον πανζουρλισμό. Εκείνο το βράδυ ζήσαμε το σταδιακό ξεκούρδισμα ενός σοβαρού έργου που ενέπνευσε ένα ντόμινο μικρών προσθηκών που προκάλεσαν το τέλειο αλαλούμ. Το αποτέλεσμα ήταν ένας οργισμένος θεατής να στείλει επιστολή στο θέατρο...

Άρης Μπαλής

Σε μία παράσταση είχα μία εξαιρετικά γρήγορη αλλαγή ρούχων. Μέσα σε ελάχιστα λεπτά έπρεπε να φορέσω άλλο κοστούμι και άλλα παπούτσια και να ετοιμαστώ για την τελευταία σκηνή του έργου. Εντελώς αγχωτική διαδικασία. Μια μέρα βγαίνω από τη σκηνή και τρέχω να πάω στα ρούχα που με «περίμεναν» στην καρέκλα. Βγάζω γρήγορα το προηγούμενο κοστούμι και πάω να φορέσω το παντελόνι, αλλά είναι πραγματικά ασήκωτο. Ανακαλύπτω μέσα στις τσέπες βαρίδια. Αδειάζω τις τσέπες και πάω να φορέσω το παντελόνι, αλλά δεν μπορώ να βάλω τα πόδια μου μέσα, γιατί τα μπατζάκια είναι κολλημένα με γκάφερ. Αφού ξεπερνάω και αυτό το εμπόδιο και είμαι έτοιμος να βάλω τα παπούτσια, ανακαλύπτω ότι τα κορδόνια είναι δεμένα μεταξύ τους με άπειρους κόμπους. Εν τέλει, ύστερα από μεγάλη παύση που έγινε επί σκηνής, καθώς είχα καθυστερήσει, βγήκα και έπαιξα το τέλος του έργου χωρίς παπούτσια και όπως εκ των υστέρων συνειδητοποίησα με ανοιχτό το φερμουάρ του παντελονιού και με άπειρες κολλητικές ταινίες, που στα σκοτάδια των παρασκηνίων δεν είχα εντοπίσει, κολλημένες στο σακάκι του κοστούμιού μου.

Αρετή Σεϊνταρίδου

Ξεκινούσε η παράσταση και συνειδητοποίησα πως δεν έχω ξεβάψει τα νύχια μου τα οποία ήταν βαμμένα σκούρο μπλε! Βγαίνω γρήγορα από το θέατρο για να αγοράσω ασετόν, τα ξεβάφω και τα πράγματα έγιναν ακόμα χειρότερα γιατί τα νύχια μου είχαν απορροφήσει το χρώμα και τώρα ήταν γαλάζια! Ένιωθα σαν εξωγήινος! Η σκηνοθέτης μου είπε «δεν πειράζει, ξέχασέ το» αλλά εμένα το μυαλό μου σε όλη την παράσταση ήταν εκεί! Έκρυβα ασυναίσθητα τα χέρια μου και τα πόδια μου για να μην φανεί το χρώμα! Άλλαξα πολλά χρώματα σε αυτήν την παράσταση!

[Tweet](#)

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

*:

Η παράσταση «**Το σώσε**» παρουσιάζεται στην **Κεντρική Σκηνή της Στέγης του Ιδρύματος Ωνάση** (Συγγρού 107, 210-9005800) από τις 10- 21 Οκτωβρίου.
Σκηνοθετεί ο **Εκτορας Λυγίζος**.

Παίζουν οι **Κωνσταντίνος Αβαρικιώτης, Μιχάλης Κίμωνας, Γιάννης Κλίνης, Σοφία Κόκκαλη, Έμιλυ Κολιανδρή, Έκτορας Λυγίζος, Άννα Μάσχα, Άρης Μπαλής, Αρετή Σεϊνταρίδου**.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

[αρχή σελίδας](#)

ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ

[Prev](#) [Next](#)

monopoli.gr